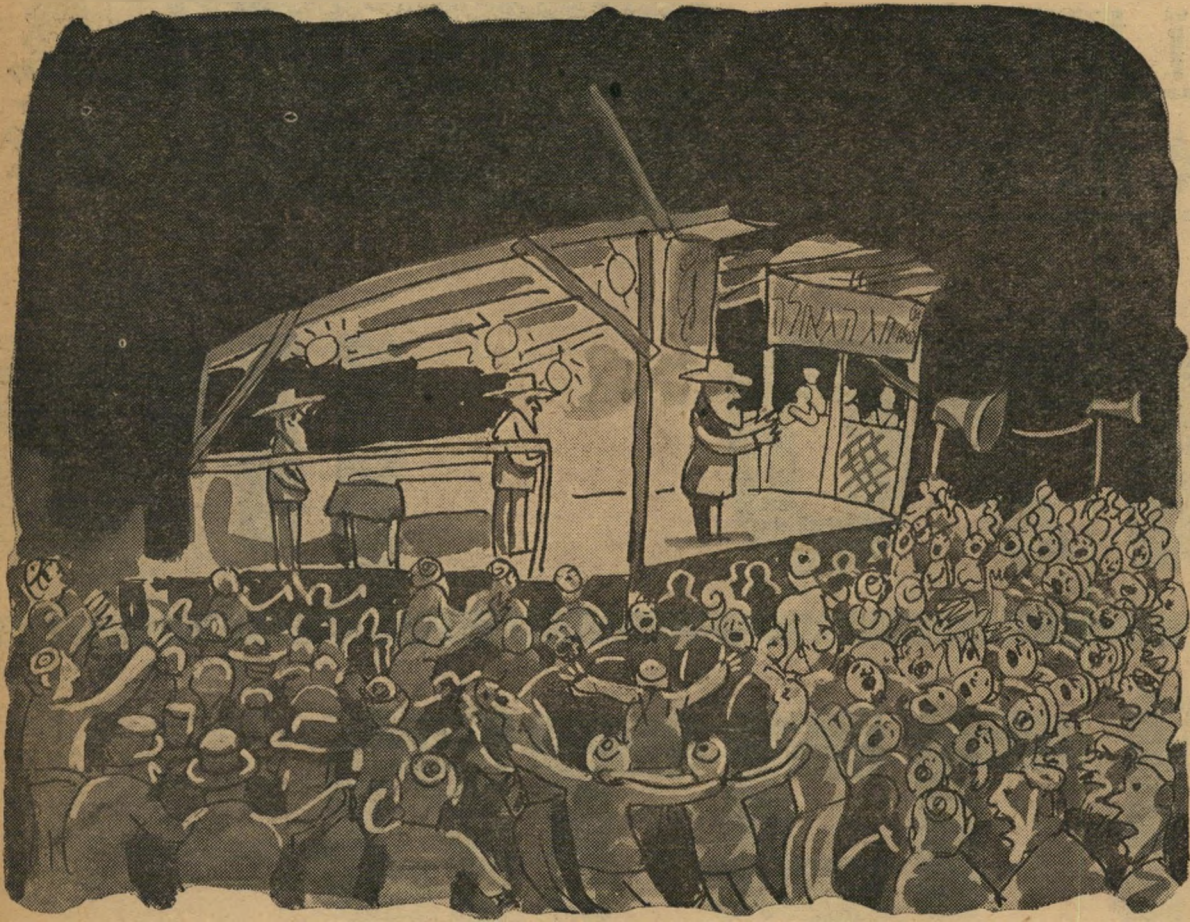

תפסתי את הפרינציפ של תורת החסידות וגיליתי את סודו של הדג המלוח

הנוער של חב"ד מכרכר ומפוז סביב כמתהעץ בהגות ראשיהשנה של החסידים

אם לא כתבתי עד היום על חסידי חב"ד ועל ההילולות והחינוגות שהם עורכים בכפר חב"ד, אז זה לא מפני שהדברים נעלמו ממני או שהתעלמתי מהם — אלא משום שהחסידות זה דבר כזה שעדיין לא תפסתי את הפרינציפ שלו.

כדי לתפוש את הפרינציפ קניתי קונטרס בשם: תורת החסידות שהיבר כבוד קדושתו האדמו"ר יוסף יצחק זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע שניאורסאהן מליובאוויטש ויצא לאור על ידי מערכת אוצר החסידים ב"סל איסטערן פארקווי ברוקלין, נ.י. בכחנה אני נותן את הפרטים של מחבר הקונטרס והמוציא לאור שלו, כדי שלא יבואו ויגידו אחר כך שבמידה והחכמתי, מצאתי את החוכמה מהאצבע.

ואת זה הקונטרס קראתי מאלף עד תיו, ויש שם פרקים שלמים שאני אפילו זוכר לפיהם, בייחוד קטע אחד שאינו מש ממני גם בחלומות לילה:

„כ"ק אאזמ"ר אדמו"ר צמה צדק סיפר לכ"ק אאזמ"ר כ"ק אאזמ"ר אדמו"ר מו"ר הר"ש — אשר בסעודת יו"ט דלילה השני דחג הסוכות בשנת תק"ס. שאל כ"ק אאז"ר מו"ר הזקן את כ"ק בנו כ"ק אאזמ"ר: באיזו התכונות התפללת בראש השנה ש עבר.

„השיב כ"ק אאזמ"ר את כ"ק אאזמ"ר: התפללתי בהתבוננות דוכל קומה לפניך השי' תחוה, בהביטול דפוצוף אדם קדמה. „אחרי כן שאל כ"ק אאזמ"ר את כ"ק אאז"ר: כ"ק אאזמ"ר: אתה באיזה התבוננות התי' פללת.

„השיב כ"ק אאזמ"ר: אני התפללתי עם הסטענדער, דהתוות הגשמיות הוא מה' עצמות.

ככה ירדתי לאט לאט לעומקה של החסידות, וכשהגיע הי"ש בכסלו כבר הייתי בתחתית הבור, ושום דבר כבר לא מנע ממני לנסוע לכפר חב"ד, לחגיגה הגדולה, וללמוד את חסידות חב"ד באופן מעשי.

כבר בתחנה המרכזית היה הדוחק גדול, כמו בתחרות בינלאומית של כדורגל. הכי הפליא אותי, ששם לא היו רק זקנים, שמדרך הטבע מתאים להם להידחק לשמחה של מיצחה, אלא דווקא צעירים, וב' עיקר צעירות, שהתלקטו ובאו מכל בית יעקב מכל הארץ; ואני מוכרח להודות שיש ביניהן נחמדות מאוד שאף-על-פי שהן מ' כופתרות עד הצואר ורגליהן גרובות בגרובי צמר עבות, עוד נשאר לנו אצלן על מה להביט. נסענו לכפר חב"ד, וירדנו ליד בית הכני סת המואר, שהיה מוקף בהמון שוטרים: ה' שוטרים שמרו שהילדים והנוער לא ית' פלחו פנימה. הכינו לילדים מסיבה במקום אחר, אבל הילדים רצו דווקא להיות בין הגדולים, כל רגע היה אחד השוטרים תופס

נתנו להם להיכנס לבנון בית הכנסת, היתה להם באותו זמן מסיבה אחרת, בקצה השני של הכפר. את הקצה הזה מצאתי בקלות, מפני שהדרך לשם היתה מרוצפת בעצמות, זנבות וראשים של דג'מלוח.

הלכתי בעיקבות הזנבות עד שהגעתי ל' במתעץ שעליה ניגנה תומורת, וכאשר התז' מורת היתה נחה לרצע, היה גואם נושא דרשה ב'ו הלשון: „איתה בזורה: תלת קש' רין מתקשראן דא בדא, ישראל אורייתא וסוב'ה. וכולהו דרגין על דרגין סתים וגליא. שלושה אלה קוב'ה אורייתא ישראל, יש בהם גליא וסתיים. הגליה דתורה מצות ואלקות מבואר בשט' ופוסקים והסתים דתורה מצוות ואלקות מבואר במידרשים... הייתי יכול לרשום לכם עוד פסוקים מה' דרשה, אילו הייתם מבינים בורמית, אבל באותו רגע תפשו אותי והכניסו אותי לתוך מעגל ריקודים והייתי מוכרח לכרכר ולפוז יחד עם כולם ולשיר: „ופרצת ימה וקדמה צפונה ונאאבה.

שעה שלמה רקדתי, וכל פעם שרציתי לצאת מהמעגל, היו מושכים אותי בחזרה, מפני שלחסידי אין רחמנות ואם יש שימחה או כל אחד צריך לשמחה. ולשימחה מה זו עושה? זה ראשיהשנה, מפני שלפני מאה שנים ואחת שנה, באותו יום, יצא רבי שניאור זלמן מלאדי מבית הסוהר, ש' לשם הכניס אותו מנגנון החושך הצארי בעז' רתם האויבה של מלשונים יהודים. זה סי' פור ארוך מאוד, שלא כאן המקום לספר אותו, וחוקי מזה הוא דומה לסיפור על הסיוון כשתי טיפות מים.

בינתיים אני רוקד ולא יכול לצאת מזה, עד שראה אותי אחד וריחם עלי ואמר לי לומר שאני הולך לשתות כוסית י"ש ולא' כול דג'מלוח. אמרתי את זה, וכמו במטה' קסם נתנו לי לצאת, מפני שאין מצוה יותר גדולה מלשתות י"ש ולאכול זנב של דג'מלוח, וזה אפילו יותר מהריקוד. ככה הבנתי בסוף, שהפרינציפ של החסידות באופן מעשי, זה כוסית י"ש ודג' מלוח. מפני שהדג המלוח הוא גרעין ה' שימחה והשימחה היא הגרעין של האמונה, ועל האמונה עומד כל העולם על רגל אחת.

של חול וחסידים של שבת, וביניהם אפילו שזר, שהוא חסיד חובב, כזה רק של שמחת יום טוב. פעם אחת בלבד ראיתי אותם יושבים שם, כשקפצתי לגובה כדי לתפוס את המנורה. ובברק הרגע הזה, כשקפצתי, ראיתי אותם, ראיתי אותם יושבים ואוכלים דג מלוח ומקנחים בכוסית של משהו.

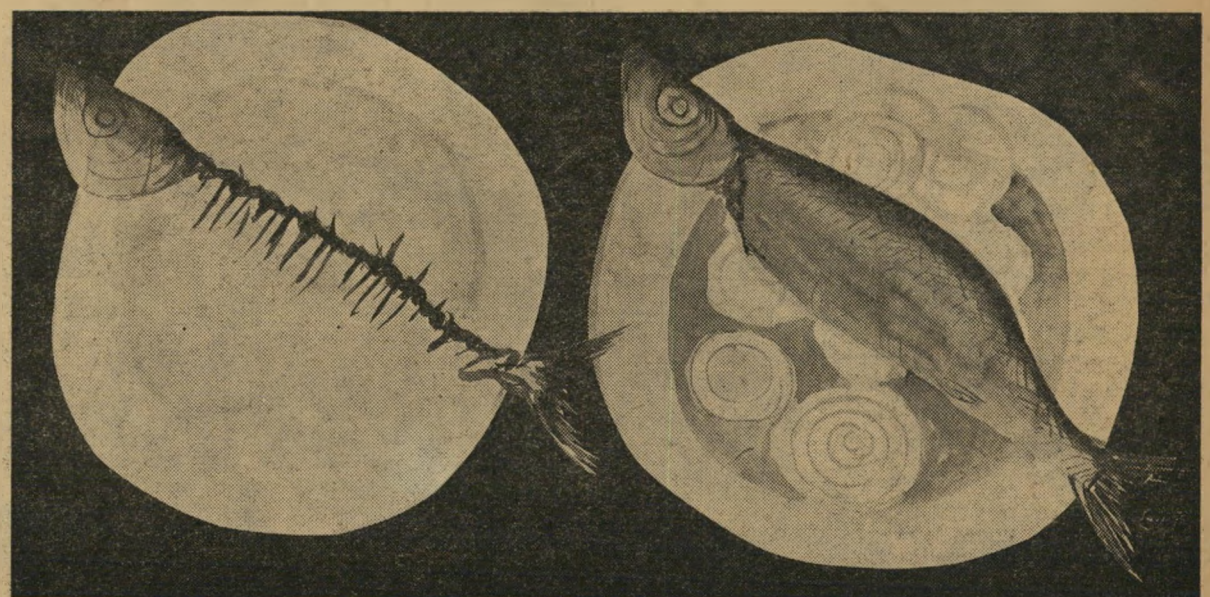
אחר כך פתחו כל הפיות באולם בזמר „ופרצת ופרצת ופרצת ימה וקדמה צפונה ונאאבה, ימה וקדמה צפונה ונאאבה, וחזרו הלילה, עד שהקולות הרוטטים התח' לבצועע את הזקנים הסבוכים, שמתוכם היו מ'כבצים עצמות של דג'מלוח ופירורים של לחמניה.

זה היה תוכנה של מסיבת המבוגרים. הנערים, והילדים, וכל אלא אשר לא

ילד אחד בציצית ראשו וזורק אותו החוצה, והילד היה עומד בחוק וצועק על השוטר: „מה אתה רוצה ממני? אתה לא רואה שאני כבר לא ילד? ומנסה להתפלח עוד פעם. וכשהיו זורקים אותו החוצה בפעם השניה, היתה חוצפתו גוברת: „אתה, בלי ידיים, אתה! מה אתה מראה שיש לך כוח? בסך הכל אתה שוטר!

מאחר שהאמינו לי שאני כבר לא ילד, נתנו לי להיכנס. בפנים היה הכל מלא כמו באוטובוס שהביא אותנו. ראש היה סמוך לראש ואלה שלא הספיקו להם הספסלים, היו עומדים על השולחנות ודורכים על ראשים וזנבות של דגים מלוחים.

אישם, הרחק בקצה השני של אולם בית הכנסת, ישבו האריות שבחבורה, חסידיים

גרעין החסידות לפני השימוש (ימין) ומה שנשאר אחרי השמחה